

i fast Gage, og det lader han efter det sidste Punktum i den af mig nævnte Paragraf bestyre ved en Mand, der for Dieblisset ikke er i Statens Tjeneste, for det halve Beløb 2,200 Kr., uagtet det tør siges, at det maaste er noget knapt. Justitsministeren har i dette Tilfælde, uagtet der tilbids kunde være nogen Nødvendighed for at gaa maaste lidt høiere — hvortil han navnlig havde Ret efter Lovens Bogstav — ordnet Sagen loyalt efter Lovens Bogstav og Mand, hvorimod Finansministeren ikke har kunnet tage til Lætte med de af mig nævnte Beløb, men han vil have den samme Lønning anerkendt, som han tidligere har stillet op og faaet forkastet her i Tinget; thi det gaar det ud paa, naar der staar, at Lønnen skal nedsettes med 1,140 Kr., og endda lægges der endel Forretninger ind under Frederiksborg Antstue med fuld Betaling. Dette turde være nok med Hensyn til dette Punkt. —

— Jeg skal kun bemærke til det ærede Medlem for Præsts Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), der altid er i saa fornuftelig Overensstemmelse med den nuværende Finansminister, at naar han siger, at vi skulle være os imod at følge Flertallet, fordi vi derved risikere, at det vil koste endnu mere, end hvis vi fulgte Ministeren, ligger altsaa deri, at ikke blot Udvalget og dets Beslutninger i den Henseende ingen Betydning skulle have for Ministeren, men endog saa have den modsatte Betydning, nemlig, at nu vil han gaa endnu yderligere, end han tidligere har tænkt sig. Det antager jeg at være mere ministeriel paa dette Punkt end Ministeren, saa at det ærede Medlem neppe faar Ret i denne Trusel, men det kunde ogsaa være værd at se, om det, Folkethinget vehtager paa den Maade, vil have Virkning i den Retning. Andet har jeg ikke at sige til Ændringsforslagene til § 2. — Jeg kommer nu til nogle Bemærkninger, som den ærede Minister fandt sig foranlediget til angaaende nogle Indstillinger, som Udvalgets Flertal har gjort, og hvortil jeg blot henviste i mit tidligere Foredrag. — Der er først Arræs. Deri er man selvølgelig enig med den ærede Minister, at naar man nævner de interesserede Parter, er der derved forstaaet saavel Finansministeren som Krigsministeren; men selve Spørgsmaalet har man atter og atter fremhævet, fordi man har erkjendt, at ikke blot ved dertil givne Foranledning af et meget stort Antal af Beboerne af disse Egne, men ogsaa ved Studium af Sagen i sig selv har det vrist sig, at Spørgsmaalets Løsning har ikke ringe Betydning. Man fortæller — det er maaste en Anekdote, som passer i al Fald til Forholdet —, at den høie Embedsmand, der var sat til at bestemme Flodmaalet ved Frederiksværk, yttrede, da Forretningen var til Ende, at „der havde man faaet taget Bonden godt ved Næsen“. Det svarer til Forholdet; thi naar Flodmaalet holdes, og det skal holdes, især efterat det er

overladt Private at benytte Bandet, fører det til, at Bandet stiger til sine Lider og navnlig til meget ubekleilige Markstider føres op over forskellige Eng, Moser, Agre osv. og volder mange Løds-eiere meget stor Fortrød. Naar nu Spørgsmaalet, som Ministeriet forsvørgt for 10, 11, 12 Aar siden har taget under Forhandling, kan løses saaledes, at Statskassen mod rimelig Godtgjørelse ser sine Interesser bedre varetagne, navnlig for Krudtværkets Bedkommende, naar det kan faae Damp i Stedet for den stundom lunefulde Vandkraft, som den kun delvis raader over, forekommer det mig, at det var ønskeligt dog en Gang at bringe en Sag af denne Betydning til Ende og helst med det Første. Dernæst er der en Indstilling fra Udvalgets Flertal i Betænkningen under Nr. 11, som meget forargede den høiterede Minister. Den gaar ud paa, at man ønsker, at Statsrevisionen vil have Indseende med, hvorledes Reglerne for Tilsynet med Brugen af Bevillinger til Forstøvesenet anvendes, navnlig ved Efterhyn af Overførternes og Bygningsinspektørernes Rapporter over deres Inspektionsrejser. Vi komme nemlig her ind paa Forstøvesenets Omraade. Man har sagt, at vi kunne saa let blive færdige med Finansloven, thi det var saadanne udmærkede dygtige Mænd, hvad jeg ikke betvivler, der lagde Sagerne til Rette i 1851 og 52, og saa kunde vi bygge derpaa. Det er ingen Tvivl om, at de Paaagjeldende gjorde et fortrinligt Arbejde i disse Aaringer, da der var saa meget at udrette; men naar man erindrer, at de dog havde mange andre Ting, der i endnu høiere Grad optog Opmærksomheden, end Finansernes Ordning, nemlig de almindelige politiske Forhold, turde det dog være sandsynligt, at der er flere Ting, som henstaa fra den Tid og fra senere Aar, som fremdeles tilbids og maaste i for stor en Grad ere en lukket Bog for Bevillingsmyndigheden. Det er min Opfattelse, at skjøndt der er udrettet ikke lidt for en fornuftig Bestyrelse af Forstøvesenet, og at man navnlig fra enkelte Sider af denne Administration har et godt Die ved Behandlingen i de senere Aar, er der dog endnu ikke lidet at gjøre, inden man fuldt forviser sig om, at de Bevillinger til et Beløb af 7—800,000 Kr., som vi anvende paa denne Konto, ere anvendte paa den bedste Maade og saaledes, at vi kunde antage, at disse Bevillinger ere absolut nødvendige for Diemebet. Nu mener man, at det var uforstaaeligt, at Statsrevisionen kunde komme ind paa det. Jeg skal i den Henseende minde om Grundlovens § 50, der giver Statsrevisionen Ret til at fordre sig alle for dets Hverv fornødne Oplysninger og Aktstykker meddelte, og der er altsaa ingen Tvivl om, at Statsrevisionen kan fordre sig disse Oplysninger meddelte, saafremt den maatte finde, at den trænger til dem for at faae det i fornøden Grad oplyst, om Indtægterne efter Bevillingerne ere indkomne, eller at Bevillingerne